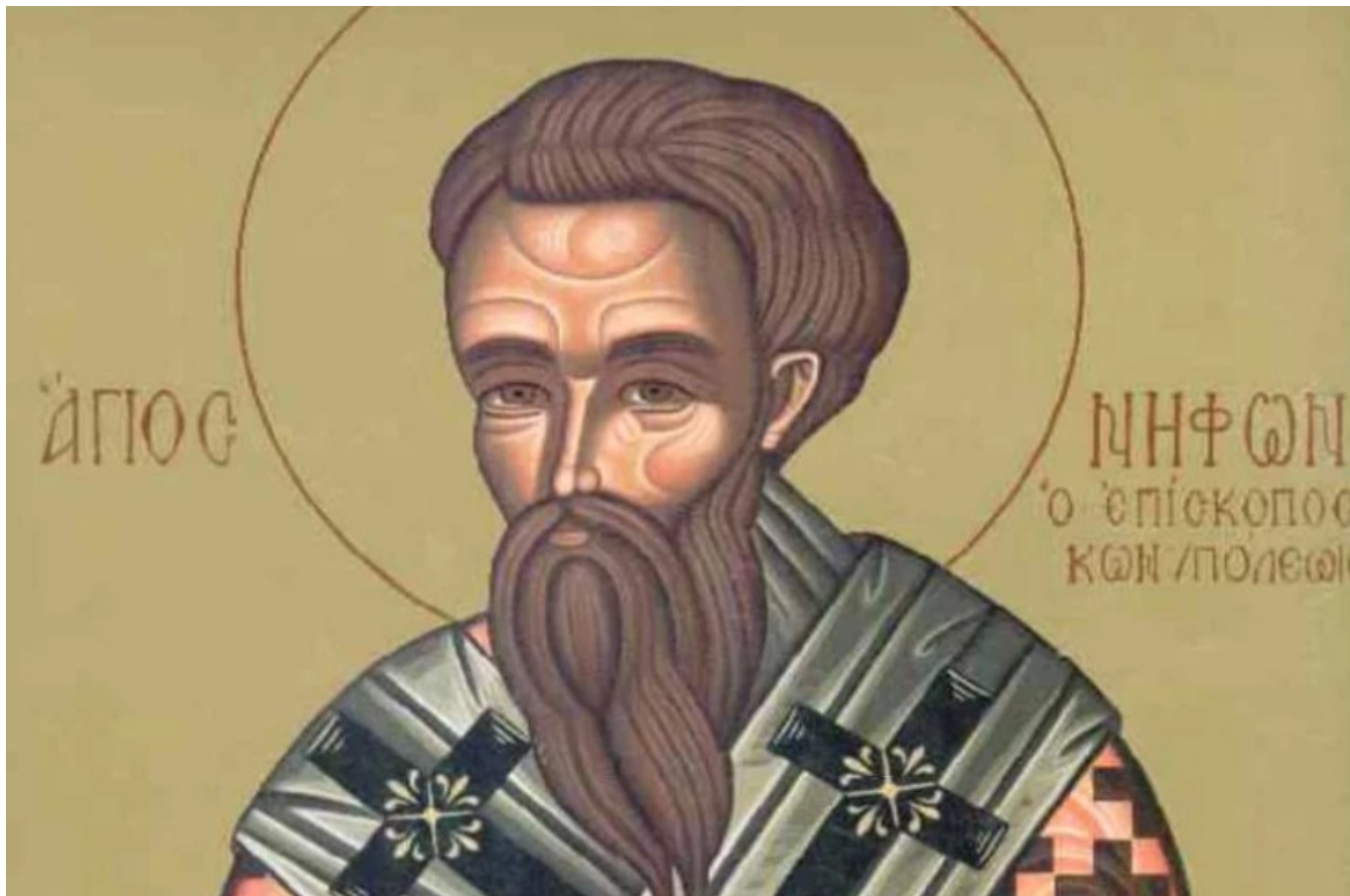

11 Αυγούστου: Εορτάζει ο Άγιος Νήφων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα, 1 Αυγούστου, η Εκκλησία τιμά τη μνήμη των Μαρτύρων Εύπλου διακόνου (†304), Γαΐου, Γαϊανού, Ζήνωνος, Μακαρίου, Μάρκου και Νεοφύτου και εορτάζουμε το θαύμα του Αγίου Σπυρίδωνος Επισκόπου Τριφυθούντος, κατά των Αγαρηνών.

[Άγιος Νήφων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως](#)

Ο άγιος Νήφων έζησε στα μέσα του 15ου και τις αρχές του 16ου αιώνα μ.Χ. Καταγόταν από την Πελοπόννησο, από γονείς ευγενείς και κυρίως ευσεβείς και ενάρετους, τον Μανουήλ και την Μαρία. Το όνομά του ήταν Νικόλαος και κατά την

μοναχή του κουρά έλαβε το όνομα Νήφων. Πρώτος Γέροντάς του ήταν ο μοναχός Αντώνιος. Μετά την κοίμησή του υποτάχθηκε στον ενάρετο Αγιορείτη Ιερομόναχο Ζαχαρία, μαζί με τον οποίο εγκαταστάθηκε στην Ιερά Μονή της Θεοτόκου στην Αχρίδα. Όταν, όμως, ο Ιερομόναχος Ζαχαρίας εκλέχθηκε Μητροπολίτης Αχρίδος, ο Νήφων ανεχώρησε για το Άγιον Όρος και εγκαταβίωσε στην Ιερά Μονή του Οσίου Διονυσίου. Κατόπιν κλήθηκε από την Εκκλησία να γίνη Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, και πράγματι ανήλθε στον θρόνο της Ιεράς αυτής Μητροπόλεως. Έπειτα εκλέχθηκε Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως και Οικουμενικός Πατριάρχης. Η Πατριαρχία του ήταν κατά πάντα θεάρεστη, αλλά, όπως συμβαίνει πάντοτε με τους Αγίους, πολεμήθηκε πάρα πολύ από τον διάβολο και τα όργανά του, συκοφαντήθηκε και απομακρύνθηκε δύο φορές από τον θρόνο του. Κατέφυγε στην Βλαχία και από εκεί στην Ιερά Μονή του Οσίου Διονυσίου του Αγίου Όρους. Την τελευταία φορά που κλήθηκε στον Οικουμενικό θρόνο δεν πήγε, αλλά παρέμεινε στην εν λόγω Ιερά Μονή, όπου θέλησε να ζήσει τα τελευταία χρόνια της ζωής του και να περατώσει τον επίγειο βίο του ως απλούς μοναχός, και όντως ανεδείχθη πρότυπο αληθούς ταπεινώσεως. Ενώ, όμως, έκρυβε τον εαυτό του για να αποφύγει τον έπαινο και την δόξα των ανθρώπων, τον φανέρωσε ο Χριστός διά της Θεοτόκου. Τότε οι συμμοναστές του έμειναν έκπληκτοι από την απλότητα και την ταπείνωσή του, και έγινε γι' αυτούς φωτεινό παράδειγμα και πρότυπο ζωής.

Ο βίος και η πολιτεία του μας δίνουν την αφορμή να τονίσουμε τα ακόλουθα:

Πρώτον. Εκτός από την εξωτερική ζωή του κάθε ανθρώπου, η οποία φαίνεται, υπάρχει και η εσωτερική του ζωή, η οποία είναι κρυμμένη από τα μάτια των ανθρώπων. Την γνωρίζει μόνον ο Θεός, ο Οποίος «ετάζει καρδιάς και νεφρούς» και γνωρίζει όλα τα κρυπτά των ανθρώπων, αφού τα πάντα είναι «γυμνά και τετραχηλισμένα τοις οφθαλμοίς Του». Επίσης, ως ένα βαθμό την γνωρίζουν και οι άγιοι, οποίοι έλαβαν από τον Θεό το χάρισμα να έχουν «δύο οράσεις», ήτοι την εξωτερική και την εσωτερική. Δηλαδή, το να βλέπουν τους ανθρώπους εξωτερικά και ταυτόχρονα να καταλαβαίνουν τις σκέψεις, τους λογισμούς, τα διανοήματά τους, την εσωτερική τους κατάσταση. Υπάρχει, λοιπόν, ο έξω άνθρωπος και «ο έσω άνθρωπος», «ο κρυπτός της καρδιάς άνθρωπος», ο οποίος είναι κρυμμένος από τα μάτια των πολλών. Ωστόσο, όμως, ως ένα βαθμό γίνεται αντιληπτή η εσωτερική ζωή του καθενός από την πνευματική ευωδία ή την δυσωδία, την οποία εκπέμπει με τα λόγια του και τις πράξεις του. Με άλλα λόγια, όσο και να προσπαθή ο άνθρωπος να κρυφτή, δεν μπορεί να το κατορθώσει τελείως, επειδή «προδίδεται» από τον τρόπο με τον οποίο συμπεριφέρεται, ιδιαίτερα κατά τις δύσκολες και κρίσιμες στιγμές της ζωής του, όπως είναι οι ασθένειες και ο θάνατος, τότε που δεν μπορεί εύκολα να κρύβεται ή να υποκρίνεται, και έτσι αποκαλύπτεται το ποιος είναι στην πραγματικότητα.

Τους ταπεινούς ανθρώπους, οι οποίοι κρύβονται επιμελώς για να αποφύγουν τον έπαινο και τον δόξα των ανθρώπων, τελικά τους φανερώνει και τους δοξάζει ο Θεός, ο Οποίος αντιδοξάζει αυτούς που Τον δοξάζουν.

Δεύτερον. Οι υψηλές κορυφές των βουνών «κατακτώνται» μετά από επίμονο και επίπονο αγώνα. Αλλά μετά την ανάβαση στην κορυφή, η χαρά του ορειβάτη είναι τόσο μεγάλη που τον κάνει να ξεχνά την κούραση και τις δυσκολίες. Υπάρχουν, όμως, και κάποιες άλλες κορυφές, που η κατάκτησή τους προξενεί μεγαλύτερη χαρά και πνευματική αγαλλίαση, και αυτές είναι οι κορυφές των αρετών, οι οποίες αρετές δεν είναι απλά συναισθήματα, αλλά είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος, το Οποίο Άγιο Πνεύμα λαμβάνει ο άνθρωπος όταν βαπτίζεται και για να το κρατήσει πρέπει καθημερινά να κοπιάζει, να ασκείται, να χύνη δάκρυα, ιδρώτα και αίμα.

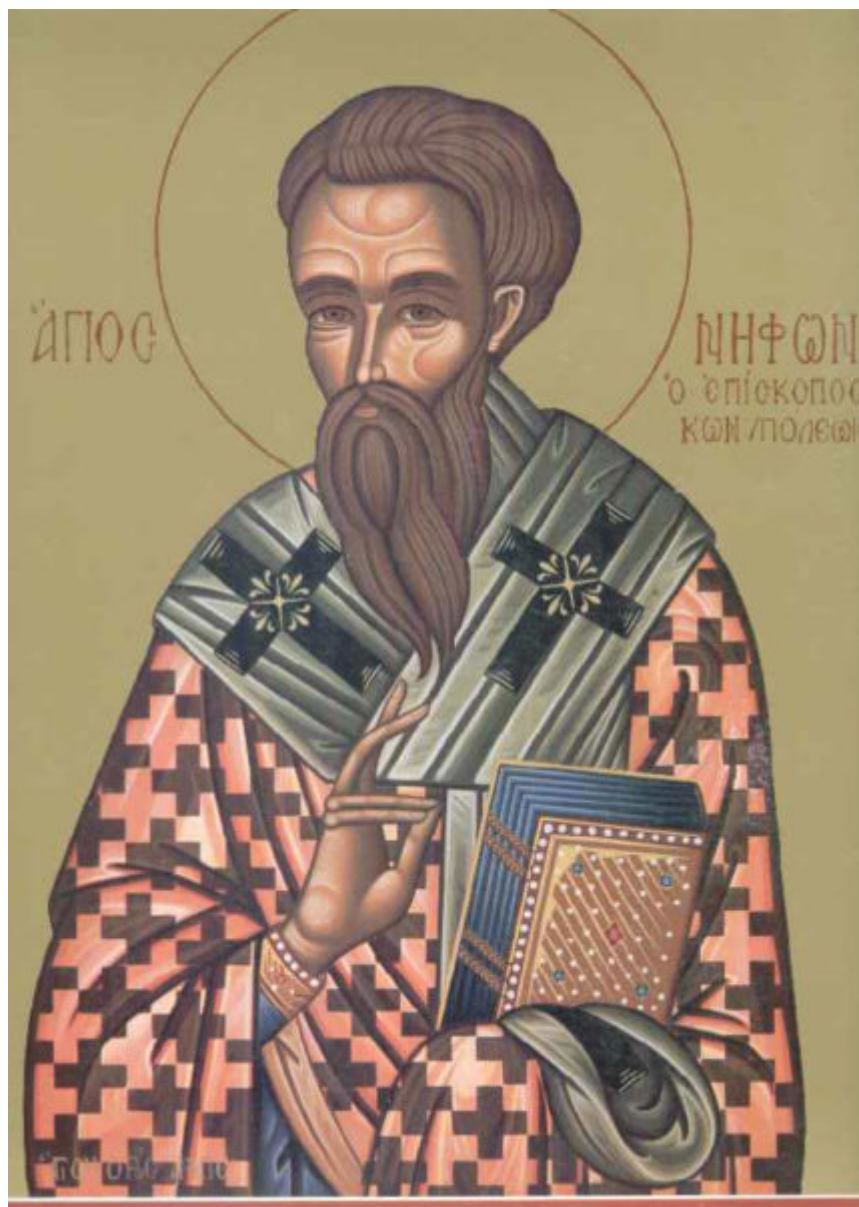
Το Άγιο Πνεύμα πριν από το Βάπτισμα δεν ενοικεί μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, αλλά ενεργεί εξωτερικά, ενώ μέσα στην καρδιά του ανθρώπου «εμφωλεύει» το πονηρό πνεύμα, δηλαδή ο διάβολος. Γι' αυτό και στην ακολουθία των εξορκισμών που τελείται πριν από το Βάπτισμα, ο Ιερέυς παρακαλεί τον Θεόν να εκβάλλει μέσα από την καρδιά του ανθρώπου το πονηρό πνεύμα. Λέγει: «Εξέλασον απ' αυτού παν πονηρόν και ακάθαρτον πνεύμα κεκρυμμένον και εμφωλεύον αυτού τη καρδιά». Μετά το μυστήριο του Βαπτίσματος και του

Χρίσματος το Άγιον Πνεύμα έρχεται και ενοικεί μέσα στον άνθρωπο και φωτίζει τον νού και την καρδιά του, γι' αυτό και το Βάπτισμα ονομάζεται και Φώτισμα. Για να παραμείνη, όμως, η Χάρη του Αγίου Πνεύματος μέσα στην ύπαρξη του ανθρώπου, στην ψυχή και το σώμα του, χρειάζεται προσπάθεια ισόβια, αγώνας «μέχρις εσχάτων». Γι' αυτό και είναι απαραίτητο να ζη ο πιστός με μετάνοια, η οποία ονομάζεται από τους Πατέρας της Εκκλησίας και «δεύτερον Βάπτισμα», επειδή με την ειλικρινή μετάνοια επανέρχεται μέσα στην καρδιά του ανθρώπου η Χάρη του Αγίου Πνεύματος, η οποία τον εγκαταλείπει, όταν ενσυνείδητα αμαρτάνη και δεν μετανοεί.

Επομένως, η κατάκτηση των υψηλών κορυφών της πνευματικής ζωής γίνεται με πόνο και κόπο, και δεν είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα των δειλών και των βολεμένων, αλλά όλων εκείνων που διαθέτουν πνευματική ανδρεία και λεβεντιά και δεν εγκαταλείπουν τον πνευματικόν αγώνα, αλλά συνεχίζουν να αγωνίζονται, αντιμετωπίζοντας όλες τις δυσκολίες και αντιξοότητες με υπομονή, θάρρος και εμπιστοσύνη στην αγάπη του Θεού. Έτσι, φθάνουν στην υψηλή κορυφή της εμπειρικής γνώσεως του Θεού, ο Οποίος γνωρίζεται, όπως λέγει ο άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης, διά του Αγίου Πνεύματος.

Για να ανεβή, όμως, κανείς στον «ουρανόν», θα πρέπει πρώτα να κατεβή «στα κατώτατα μέρη της γης», ήτοι στο βάθος της «υψοποιού ταπεινώσεως», κατά το υπόδειγμα του Χριστού, ο Οποίος «εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού, διό και ο Θεός αυτόν υπερύψωσε». Με άλλα λόγια, η ανάβαση στον Θεό γίνεται διά της καταβάσεως, ήτοι της ταπεινώσεως, κατά το υπόδειγμα του Χριστού, της Θεοτόκου και των Αγίων.

Η καλλιέργεια του έσω ανθρώπου, με κόπο και πόνο, καρποφορεί την ταπείνωση, η οποία υψώνει τον άνθρωπο στην κορυφή, ήτοι στην δόξα της άνω λαμπρότητος και Βασιλείας, μέσα στο Φως του Τριαδικού Θεού.

(Πηγή: parembasis.gr)